

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: I.K., bytem B. 114, B., proti žalovanému: Zeměměřický a katastrální inspektorát, se sídlem Čechovo nábřeží 1791, 530 86 Pardubice, za účasti: F.K., bytem B. 109, B., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.10.2012, sp. zn. ZKI PU-O-27/191/2012/6,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Pardubicích ze dne 5.10.2012, sp. zn. ZKI PU-O-27/191/2012/6, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, Katastrálního pracoviště Rychnov nad Kněžnou, ze dne 27.6.2012, sp. zn. OR-293/2010-607, jímž tento správní orgán I. stupně rozhodl podle § 16

odst. 3 zák. č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“), tak, že pozemky specifikované konkrétně v bodech 1) – 10) výroku rozhodnutí katastrálního úřadu budou v katastru nemovitostí po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí nadále evidovány podle výsledků obnovy katastrálního operátu přepracováním souborů geodetických informací s druhy a výměrami a způsobem využití pozemku určených k této části výroku rozhodnutí; dále v bodu 11) tohoto výroku je obsaženo rozhodnutí o tom, že zákres hranice v katastrální mapě digitalizované mezi pozemky, parcelami KN č.st. 79/1, st. 79/2 a parcelou KN č. 334, v katastrálním území Bolehošť, bude v katastru nemovitostí po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí nadále evidován podle výsledku obnovy katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací na základě geometrického a polohového určení hranice v ZPMZ č. 241-11/2006; a konečně v bodu 12) výroku tohoto rozhodnutí byla zamítnuta námitka žalobkyně proti změně číslování, druhu pozemku a proti určení výměrů parcel, vedených před obnovou katastrálního operátu ve vlastnictví žalobkyně na LV 49 ve zjednodušené evidenci jako parcely pozemkového katastru (PK) č. 1010/6, 1090/5, 1221/1, 1222/1, 1568, 1592/1, které byly při obnově katastrálního operátu přepracováním v katastrální mapě digitalizované doplněny po digitálním vektorovém zobrazení hranic v souřadnicovém systému S-JTSK jako parcely KN; dále byla zamítnuta námitka proti zákresu – geometrickému a polohovému určení hranic pozemku mezi parcelami KN č.st. 79/1, st. 79/2 a parcelou KN č. 334 a proti určení výměr parcel KN č.st. 79/1 a st. 79/2 v k.ú. Bolehošť. Žalobkyně odůvodnila žalobu následujícím způsobem:

Předně žalobkyně namítla, že žalované rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností. Uvedla, že je „velmi hrubou a závažnou vadou“ to, že nebylo ve správním řízení jednáno s M.K., kdy „k vlastnické hranici 79/2“ má rovněž právo M.K.. Dále uvedla, že napadá rozhodnutí pro vady řízení, nezákonnost a pro nedostatek důvodů. Již správní orgán I. stupně zamítl námitky žalobkyně a odvolací orgán se nezabýval odvolacími námitkami. Pozemek označený „1222/1“ jako orná půda je cestou, rovněž tak nebyl nikdy vykoupen pozemek pro vodní plochu. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou pozemky opět přečíslovány a jinak uvedeny než v platných kupních smlouvách, přičemž nebyla „brána rozhodujícími orgány v potaz“ skutečnost související s rozsudkem Krajského soudu ze dne 6.3.2012, č.j. 52A 31/2011, správní orgány se tímto rozsudkem neřídily. Žalobkyně „neměla právo nahlížet do spisu, velmi zvláštní děje a dění na kat. úřadu, kdy jak vidím a slyším v médiích, všude nalezli komunisté a tak si tito dělají co chtějí a zde se také orgán I. stupně dopouští zneužívání pravomocí veř. činitele“, dále tvrdí, že „ZPMZ č. 241-11/2006 je velmi podstatné“, avšak tento ZPMZ ve spisu chybí, není nikde v originálu, „neboť prý jej drží doma estébák K., který drze ukradl moji část pozemku, kdy zloděj N., kterému jsem dala fin. obnos na to, že jsem žádala zaměření celého mého objektu... tak nejen, že tento zloděj N. tvrdil, že je soudní znalec, že je zapsán v komoře soudních znalců, ale podvodník I. třídy, kdy vyměřenou hranici nikdy nepředal“. Správní orgány „setrvale lžou“, že k tržové kupní smlouvě platí snímek z r. 1928, kdy na geodézii byl v r. 1929 předán geometrický plán z r. 1929, a to k provedení odkupu parc. č. 80/1 a č. 334. Oba správní orgány zamítly veškeré námitky žalobkyně týkající se zjišťování průběhu hranic pozemků, byl jen konstatován ZPMZ č. 241-11/2006. Hranice, „která měla být předána N., nikdy nebyla a nikdy nebylo jednáno s M.K., který měl rovněž právo na seznámení se s podklady s vyměřenou hranicí!“ Podle žalobkyně „sám N., kterého jsem označila nejen za zloděje, ale podvodníka rovněž vypověděl, že H. hranici vyměřil, ovšem měl ji předat právě N.! Estébák K., kdy ovšem drze pozemek ukradl, užívá, ten si originály uchovává doma, což je velmi zajímavé, sám o tomto ve svých písemnostech píše!“

V další části žaloby opět žalobkyně se zabývá výše zmíněnou otázkou hranice mezi pozemky, tvrdí, že „ovšem nikdy hranice nebyla předána, tudíž mne nemůže kat. úřad odbývat tak, že já jsem nedoložila doklad o tom, že je pozemek můj!“ Ovšem „zákon č. 344/1992 Sb. říká jiné věci, kdy jsem vše propracované podávala nejen v námitkách, ale i koneckonců odkazovala na toto ve svém odvolání, marně!“ Pakliže „zákon říká, že nové mapování se provádí šetřením v terénu a účastníci řízení a vlastníci mají povinnost se tohoto zúčastnit, pak má konat řádně a dle zákona správní orgán“. Za nehorázné „lži“ považuje tvrzení žalovaného obsažené v žalovaném rozhodnutí na str. 9 odst. 2, že odvolací orgán neshledává pochybení katastrálního úřadu v tom, že při obnově operátu přepracováním využil také záznam podrobného měření změn č. 241, kterým došlo k vytyčení hranic výše zmíněných pozemků. Z výpovědi N. – str. 14 – č.j. 2T2/2009 vyplývá, že N. vypověděl, že prováděl geometrický plán pro zaměření přístavby tak, že se nejednalo o žádné předání vyměřené hranice. Závěrem žalobkyně uvedla: „Ale jak jinak, zde korupce sehrála velkou roli, víme i to, že krádeže financí z obecní kasy nebyly býv. estébákovi K. cizí, neboť vyplácel za provedené podvody i účetní, bez souhlasu zastupitelů – a když 11 tisíc, poté zase hned 8 tisíc se dá jen tak účetní V., proč se nepodplatí také úředníci a to dělá divy!“

Jinak také víme, že tento estébák K. – ten nejen coby zlodějíček, ale i padělatel dokladů, ten tedy vlastní originály, které mají být založeny na katastrálním úřadě!

Víme také, že tento estébák, kdy od nich odešla jeho snacha, tak ten ani doklady této nevydal-museli zde zasahovat, neboť rodný list, oddací list D.K. a vše další drží zase kdo jiný – než estébák K.!“

Žalobkyně navrhla, aby soud obě rozhodnutí zrušil.

Ve vyjádření k žalobě ze dne 18.2.2013 se žalovaný vyjádřil k uvedeným námitkám, když tyto považoval za nedůvodné a uvedl též argumentaci z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z žalovaného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V replice ze dne 22.2.2014 žalobkyně odkázala na obsah žaloby a uvedla argumentaci na podporu svých tvrzení obsažených v žalobě a k replice přiložila podklady týkající se její stížnosti na postup katastrálního úřadu ve vztahu k jinému pozemku, než který byl řešen žalovaným rozhodnutím, a to v kat. území Ledce. Svou argumentaci zopakovala i ve vyjádření ze dne 17.3.2014.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním

otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov.např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak,

že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Rovněž soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicity – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Jak vyplývá ze správního spisu, v rámci obnovy katastrálního operátu přepracováním provedeného v katastrálním území Bolehošť podle § 15 katastrálního zákona, uplatňovala žalobkyně námitky proti obsahu obnoveného katastrálního operátu (§ 16 odst. 3 katastrálního zákona). Jednalo se o námitky proti novému označení stávajících pozemků ve vlastnictví žalobkyně a dále ve spoluvlastnictví s M.K., námitky směřovaly proti novým parcelním číslům a druhům pozemků a jejich zaznamenaným výměrám a dále pak žalobkyně brojila proti zákresu hranice mezi pozemky, parcelami KN č. st. 79/1 a KN č. 334. Tyto námitky žalobkyně uvedla v podstatě i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zopakovala je i v žalobě. Ještě než se krajský soud začne vypořádávat s námitkami žalobkyně, musí uvést pro danou věc následující právně relevantní skutečnosti:

V dané věci rozhodoval katastrální úřad o námitkách žalobkyně proti obnovenému katastrálnímu operátu (§ 16 odst. 3 katastrálního zákona a § 15 katastrálního zákona), přičemž správně posuzoval námitky žalobkyně, vyjadřující nesouhlas s obsahem evidence KN i se zřetelem na ust. § 8 katastrálního zákona, tedy pokud by v rámci tohoto řízení byla zjištěna chyba ve smyslu právní úpravy obsažené v § 8 katastrálního zákona, tak by musel katastrální úřad takovou chybu odstranit (srov. str. 10 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Dále pak je nutné konstatovat, že v dané věci rozhodovaly oba správní orgány již jednou, přičemž obě předchozí rozhodnutí jak správního orgánu I. stupně, tak i žalovaného, zrušil podepsaný krajský soud rozsudkem ze dne 6.3.2012, č.j. 52A 31/2011-61 (dále jen „*rozsudek krajského soudu ze dne 6.3.2012*“). Tímto rozsudkem byla tato předchozí rozhodnutí (katastrálního úřadu ze dne 31.1.2011 a žalovaného ze dne 9.5.2011) zrušena pro vady řízení a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení s tím, že se správní orgány nezabývaly námitkou žalobkyně týkající se nových výměr pozemků a dále nebylo dostatečně zdůvodněno přečíslování pozemků v souvislosti s provedenou obnovou katastrálního operátu. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z rozhodnutí žalovaného napadeného žalobou, byly tyto vady napraveny, když již správní orgán I. stupně se uvedenými námitkami, týkajícími se výměr a přečíslování pozemků, podrobně zabýval. Protože žalobkyně i v odvolání uplatnila tyto námitky, zabýval se jimi i žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí.

Dále je nutné konstatovat, že vzhledem ke shodnosti odvolacích námitek, které byly v podstatě uplatněny již před správním orgánem I. stupně s námitkami uvedenými v žalobě, soud uvádí, že není další, třetí instancí ve správním řízení, který by byl povinen se opětovně věcně zabývat námitkami uplatněnými ve správním řízení, když se s nimi přezkoumatelným a srozumitelným způsobem zabýval již žalovaný. K tomu soud uvádí následující závěry:

Pro zhodnocení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal žalovaný správní orgán. Soud ve správním soudnictví by se totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další třetí instancí ve správním řízení. V případně drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, čj. 8Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku v odvolání, tak i v žalobě, v takovém případě nemůže soud ve správním soudnictví zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99). Proto krajský soud se musel v dané věci zaměřit v případě výše zmíněných totožných odvolacích námitek s námitkami uvedenými v žalobních bodech pouze na to, zda se s nimi žalovaný vypořádal tak, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné, tj. je srozumitelné a obsahuje dostatek důvodů rozhodnutí, čili netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 76 odst. 1 písm.a) s.r.s. V případě takové vady by totiž musel soud, jak již výše bylo uvedeno, zrušit bez žalobní námítky, tedy ex officio, žalované rozhodnutí.

Proto v případě, kdy se krajský soud shodne s názorem správního orgánu, není povinen jinými slovy opakovat „*stále dokola*“ názor uvedený k námitce žalobce, v dané věci žalobkyně, v odůvodnění rozsudku, ale může jen na závěry správního orgánu jen odkázat.

K tomu je nutné uvést, že takový postup soudu je možný, přičemž k tomuto lze příkladmo citovat rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, v němž se uvádí: „...*sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.*“ Správnost tohoto názoru potvrdil i Ústavní soud v usnesení sp. zn. ÚS 874/11 ze dne 12.5.2011, kde vyslovil, že není nezbytné, aby NSS znovu podrobně opakoval již jednou ve správním soudnictví v dané věci vyslovené, pokud se se závěry krajského soudu zcela ztotožnil a dal jasně najevo (byť odkazem), jaké úvahy zaujal. Tento závěr Ústavního soudu sice platí pro rozhodování NSS, ale lze jej analogicky aplikovat i v případě rozhodování krajského soudu.

Dále je nutné předeslat, že obnovu katastrálního operátu ve smyslu § 13 odst. 1 katastrálního zákona (podle tohoto ustanovení obnova katastrálního operátu je vyhotovení nového souboru geodetických informací ve formě grafického počítačového souboru a nového

souboru popisných informací katastrálního operátu) lze provést a) novým mapováním, b) přepracováním souboru geodetických informací nebo za c) na podkladě výsledků pozemkových úprav. Obnova katastrálního operátu přepracováním dle § 13 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona je pak upravena v § 15 tohoto zákona, podle něhož při obnově katastrálního operátu přepracováním se převádí katastrální mapa z grafické formy do formy grafického počítačového souboru a při obnově katastrálního operátu přepracováním se vypočtou do katastru a do katastru zavedou výměry parcel vypočtené ze souřadnic grafického počítačového souboru, pokud nebyly dříve určeny přesněji z údajů zjištěných měření v terénu. Uvedená obnova neřeší otázku, kdo je vlastníkem určité nemovitosti; účinek obnovy katastrálního operátu je pouze evidenční (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26.7.2007, č.j. 29Ca 162/2005-52, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 1432/2008). Institut obnovy katastrálního operátu slouží k vyhotovení nového souboru popisných informací a z původní grafické formy do počítačové. Jedná se o technický úkon, kterým nelze založit či pozbýt vlastnické či jiné právo k nemovitostem. To vyplývá z ust. § 5 odst. 7 katastrálního zákona, podle něhož nemohou být právní vztahy k nemovitostem dotčeny revizí údajů katastru, opravou chyb v katastrálním operátu ani obnovou katastrálního operátu, pokud jejich změna není doložena listinou. Zákon má na mysli listinu, ze které se podává existence právních skutečností, které mají za následek vznik, změnu nebo zánik právních vztahů, případně rozhodnutí o takových skutečnostech, nikoliv listinu o revizi o opravě chyb nebo obnově katastrálního operátu. Stejně jako v případě revize údajů katastru nebo opravy chyb katastrálního operátu, obnova katastrálního operátu neřeší otázku, kdo je vlastníkem určité nemovitosti, účinek obnovy katastrálního operátu je pouze evidenční. Pokud žalobkyně v dané věci zpochybňuje správnost zakreslení v průběhu vlastnické hranice, tak v daném správním řízení nelze měnit průběh vlastnické hranice dosud vyznačené v katastru nemovitostí na základě podkladů, které sloužily k vyznačení průběhu vlastnické hranice katastrálnímu úřadu. K opravě chyby v katastru nemovitostí spočívající v nesprávně zakreslené vlastnické hranice může katastrální úřad přistoupit tehdy, byla-li hranice zakreslena v důsledku zřejmého omylu pracovníka katastru v rozporu s podkladovou listinou; pokud by byl průběh hranice mezi vlastníky sporný, je o něm s konečnou platností oprávněn rozhodnout jen soud v odvolacím řízení k návrhu některého z vlastníků, avšak katastrální úřad v takovém případě opravu chyby provést nemůže (srov. rozsudek NSS ze dne 5.6.2008, č.j. 1As 46/2008-134). V této souvislosti je nutné poznamenat, že údaje vztahující se k vymezení hranic pozemků, musí být stav katastru nutně odrazem údajů, které byly obsaženy v podkladech pro jejich evidenci v katastru nemovitostí. Podle usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 29.1.2004, sp. zn. II. ÚS 45/03 nemůže rozhodnutím o opravě chyb dojít k zásahu do vlastnického práva, neboť oprava nevede ke vzniku, změně nebo zániku práva, které je vyznačováno v katastru. Jestliže průběh hranice pozemků je sporný, nelze použít ustanovení katastrálního zákona o opravě chyby způsobené zřejmým omylem, neboť opravou chyby nelze měnit vlastnické vztahy (rozsudek NSS ze dne 5.6.2008, č.j. 1As 46/2008-134), když tento závěr platí i pro žalované rozhodnutí. K žalobním námitkám pak soud uvádí následující argumentaci:

Předně soud musí konstatovat, že obě rozhodnutí netrpí žádnou vadou, zejména nelze přisvědčit žalobkyni, že tato rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Podle konstantní soudní judikatury NSS lze považovat rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů v případě, že se jedná o vadu řízení, kdy z žalovaného rozhodnutí nelze zjistit či dovodit, jakým způsobem správní orgán dospěl k výroku rozhodnutí, jakými úvahami se řídil, o jaká skutková zjištění a právní předpisy svůj závěr opřel (srov. rozsudek NSS ze

dne 22.3.2007, č.j. 9Afs 11/2007-59). Jak již soud výše uvedl, v řízení, ve kterém bylo žalované rozhodnutí vydáno, byly odstraněny vady předchozího řízení, které měly za následek zrušení předchozích rozhodnutí obou správních orgánů výše zmíněným rozsudkem krajského soudu. Oba správní orgány se již zabývaly námitkami žalobkyně týkající se určení výměr pozemků a jejich označení novými parcelními čísly. Rovněž nelze souhlasit s žalobkyní, že by ve správním spisu chyběly podklady pro rozhodnutí, a že by řízení trpělo dalšími vadami. Pokud žalobkyně tvrdí, že nebylo před správním orgánem I. stupně jednáno s M.K., tak žalobkyně neuvádí, na jakém že to konkrétním veřejném subjektivním právu byla, ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., žalobkyně krácena. Pokud by byl opomenut některý z účastníků řízení, tak postupem správního orgánu může být krácen na svých právech jen tento účastník správního řízení, nikoliv někdo jiný. Žalobkyni tak nesvědčí žalobní legitimace k tomu, aby namítala existenci vad a nezákonnosti žalovaného rozhodnutí ve vztahu k jiné osobě, v daném případě vůči M.K.. Navíc tato námitka je v rozporu s obsahem správního spisu. Z jeho obsahu je patrné, že v tomto řízení správní orgány jednaly s M.K., jako s účastníkem řízení, když přípisem ze dne 1.6.2012 mu bylo oznámeno zahájení správního řízení o námitkách, přípisem ze dne 8.6.2012 byl M.K. vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí a bylo mu doručeno usnesení ze dne 19.6.2012 o zúžení předmětu řízení o parcelu p.č. 303 a jejímu vyloučení k samostatnému řízení. Navíc M.K. písemnou plnou mocí ze dne 24.6.2012 zmocnil I.K. (žalobkyni) k zastupování v předmětném řízení. Rovněž je nepravdivé tvrzení žalobkyně o tom, že „neměla právo nahlížet do spisu“. Toto právo jí nebylo odepráno, když žalobkyně do spisu nahlížela, o čemž svědčí písemné protokoly založené ve správním spisu (žalobkyně nahlížela do spisu ve dnech 30.5.2012, 31.5.2012 u katastrálního úřadu a u žalovaného ve dnech 29.3.2011 a 15.8.2012). K porušení jejího práva nedošlo ani dne 13.6.2012, kdy se žalobkyně dostavila na katastrální úřad se svou matkou J.Ž. a požádala o nahlédnutí do spisu. Žalobkyně totiž nehodlala do správního spisu nahlížet sama, ale požadovala provedení tohoto úkonu za přítomnosti své matky, což bylo oprávněně správním orgánem odmítnuto, když proto neexistovaly zákonné důvody. Ostatně žalobkyně ani v žalobě a též i ve správním řízení neuvedla žádnou námitku směřující proti důvodu, proč nebylo umožněno nahlédnutí její matky do spisu. Ostatně tuto námitku uplatnila žalobkyně již v odvolání, přičemž žalovaný popsal celou situaci na katastrálním úřadě dne 13.6.2012 v souvislosti s uplatněním tohoto práva nejen ze strany žalobkyně, ale i též ze strany její matky (srov. str. 5 a 6 žalovaného rozhodnutí). Žalovaný zde uvádí, že po odmítnutí společné účasti žalobkyně a její matky na tomto úkonu došlo „k nepřístojnému chování obou zúčastněných“, které se vulgárním slovním napadáním zaměstnanců katastrálního úřadu dožadovaly přítomnosti matky žalobkyně na jednání. K zajištění pořádku byla přivolána pracovníky katastrálního úřadu dokonce i hlídka městské policie, přičemž z úředního protokolu městské policie pak vyplývá, že za účasti hlídky městské policie v sídle správního orgánu bylo žalobkyni pracovníky katastrálního úřadu navrhováno pokračování v jednání za účelem nahlédnutí do spisu, což žalobkyně odmítla, když prohlásila, že „již nemá zájem“. Uvedené skutečnosti obsažené v odůvodnění žalovaného rozhodnutí žalobkyně nenapadla žádnou konkrétní námitkou, která by pak zpochybňovala tyto skutečnosti, navíc si tyto skutečnosti ověřil soud i z protokolu o ústním jednání ze dne 13.6.2012 a z úředního záznamu městské policie a z úředního záznamu o vykazání z místa konání úkonu z téhož dne. Jak vyplývá z výše uvedených podkladů, ve správním řízení dne 13.6.2012 nebylo umožněno nahlédnout do spisu matce žalobkyně, nikoliv žalobkyni samotné. S věcnými námitkami žalobkyně se oba dva správní orgány vypořádaly, a to následujícím způsobem:

V případě námitky proti evidovanému druhu pozemku (žalobkyně uvádí, že pozemek označený 1222/1 jako orná půda je ve skutečnosti cestou a že rovněž nebyl pozemek vykoupěn pro vodní plochu) s těmito námitkami se vypořádal již správní orgán I. stupně a i žalovaný. V případě parcely PK č. 1221/1 uplatnila tuto námitku týkající se označení druhu pozemku žalobkyně v odvolání. Odvolací orgán k tomu uvedl, že pozemek byl součástí pozemku KN 1220 z druhu pozemku orná půda, a takto byl převzat do katastru nemovitostí, přičemž při obnově katastrálního operátu postupoval katastrální úřad podle Návodu pro obnovu katastrálního operátu a převod číselného vyjádření analogové mapy do digitální podoby ze dne 20.12.2007, podle kterého (článek 8.16.5) se druh pozemku u doplňovaného pozemku zjednodušené evidence vyznačí podle druhu pozemku u dosavadní parcely KN, doplňované pozemky zjednodušené evidence dělené hranicemi parcel KN s různými druhy pozemku se rozdělí na samostatné parcely. Ve vztahu k pozemku p. č. 1763/57 – vodní plocha, tak tuto námitku uplatnila žalobkyně již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, se kterou se vypořádal jak katastrální úřad, tak i žalovaný (str. 12 a 13 rozhodnutí správního orgánu I. stupně), přičemž krajský soud na uvedená rozhodnutí správního orgánu ve vztahu k těmto námitkám odkazuje, když žalobkyně neuvedla v žalobě námitky, které by argumentaci správních orgánů vztahujících se k těmto námitkám žalobkyně vyvracely. Ten stejný závěr se vztahuje i k další námitce žalobkyně týkající se „*přečíslování*“ pozemku, tj. způsobu označení pozemku v provedené obnově katastrálního operátu. Na rozdíl od předchozích rozhodnutí správních orgánů, což bylo též předmětem závěru krajského soudu ve zmíněném předchozím zrušujícím rozsudku, tak v případě rozhodnutí katastrálního úřadu a rozhodnutí žalovaného napadeného předmětnou žalobou se správní orgány podrobně touto otázkou zabývaly (str. 11 a 12 rozhodnutí katastrálního úřadu a str. 7 a 8 rozhodnutí žalovaného), přičemž krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje a odkazuje na ně. Ostatně žalobkyně neuvedla žádnou konkrétní věcnou námitku v žalobě směřující proti argumentaci správních orgánů v případě této námitky týkající se označení pozemků vedených ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Další námitka žalobkyně se týkala požadavku žalobkyně na opravu zákresu vlastnické hranice mezi pozemky st. p. č. 79/1 a st. p. č. 79/2 na straně jedné a pozemku p. č. 334 na straně druhé. Žalobkyně se jak v žalobě, tak i ve správním řízení domáhala toho, aby tento zákres vlastnické hranice byl proveden podle geometrického plánu z r. 1929, přičemž žalobkyni již katastrálním úřadem bylo sděleno, že uvedený geometrický plán v pozemkové knize nebyl nalezen a nemůže být tak do spisu založen. Katastrální úřad se k tomuto požadavku žalobkyně podrobně vyjádřil na str. 14 – 19 v odůvodnění svého rozhodnutí a žalovaný pak na str. 9 a 10 žalovaného rozhodnutí. Jak vyplývá ze správního spisu, uvedený požadavek – návrh na opravu chyby, byl řešen katastrálním úřadem v řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí pod sp. zn. OR-113/2009-607. Jak vyplývá z oznámení katastrálního úřadu o neprovedení opravy v údajích katastru nemovitostí ze dne 21.5.2009, prověření zápisu v pozemkové knize, operátu bývalého pozemkového katastru, operátu katastru nemovitostí, bylo zjištěno, že původně, v době vedení pozemkového katastru, byla předmětná hranice vyznačena v mapě pozemkového katastru dle měřičského náčrtu z r. 1928. Předmětná hranice byla zobrazena v souladu s tímto měřičským náčrtem a nebyla v pozemkové mapě dále měněna. Dle zák. č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, bylo vedení pozemkového katastru zastaveno a mapa pozemkového katastru byla nahrazena mapou evidence nemovitostí. Rovněž při vedení mapy evidenční nedošlo k žádným změnám v zákresu předmětné hranice, mapa evidence nemovitostí od účinnosti katastrálního zákona se nově pouze označila za mapu katastrální. Dále nebylo zjištěno, že by průběh hranice mezi uvedenými parcelami byl změněn. Dále z tohoto oznámení vyplývá, že v r. 2006 bylo na žádost pana F.K. realizováno vytyčení hranic pozemků, kdy předmětná hranice byla

vyznačena v terénu dle platné katastrální mapy (záznam podrobného měření změn č. 241). Z tohoto záznamu nevyplývá, jak tvrdí žalobkyně, že se jednalo pouze o „*zaměření přístavby budovy – verandy a boudy pro auto*“, ale tento záznam je přímo označen tak, že jako důvod změny se v něm uvádí nejen vyznačení budovy, ale i „*vytyčení hranice pozemků*“. K tomuto záznamu je připojen vytyčovací náčrt č. 241, protokol o vytyčení hranic pozemku, který je podepsán M. a F.K. jako vlastníky parcely č. st. 80/1, přičemž žalobkyně jako vlastník st. p. 79/1 tento zápis odmítla podepsat. Dále je zde přiložen výpočet výměr parcel a snímek platné mapy. Ve správním řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, katastrální úřad znovu prošetřil měřičský náčrt z r. 1928 (ZPMZ č. 163) na vznik hranice a zaměření nemovitostí a zároveň provedl transformaci katastrální mapy digitalizované na obraz císařského povinného tisku map stabilního katastru z r. 1840 z Ústředního archivu ČÚZK a při porovnání s měřičským náčrtem z r. 1928 zjistil, že v tomto naznačená výchozí „*konfigurace parcel*“ odpovídá zobrazení mapě stabilního katastru. V zákresu tohoto měřičského náčrtu nepochybně došlo, když byla nová hranice v pozemkové mapě zobrazena. K zakreslení tohoto stavu do mapy bývalého pozemkového katastru došlo v souladu s listinou, nacházející se v evidenci katastrálního úřadu, a to s kupní smlouvou č.d. 1068/1930, která odkazuje na snímek z mapy katastrální z října r. 1929. Další podrobnosti týkající se uvedené námítky uvedl katastrální úřad ve svém rozhodnutí, přičemž v r. 2006 bylo realizováno vytyčení hranic pozemků, kdy byla předmětná hranice vyznačena v terénu dle platné katastrální mapy (ZPMZ č. 241). Námítky žalobkyně obsažené v žalobě o tom, že toto vytyčení bylo realizováno na žádost F.K., který je dle jejího názoru „*estébák*“, nemá žádnou právní relevanci, čili uvedené emotivní tvrzení žalobkyně směřující proti osobě F.K., ještě samo o sobě bez dalšího, nemůže mít za následek to, že by katastrální úřad nemohl z uvedeného vytyčení hranic pozemku (ZPMZ č. 241) vycházet. Ostatně žalobkyně neuvedla žádný konkrétní věcný argument proti tomuto podkladu v žalobě ani v průběhu správního řízení. Rovněž ani oporu v platné právní úpravě nemá požadavek žalobkyně na „*předání hranice*“ (když žalobkyně namítá, že tato hranice jí „*nikdy nebyla předána*“). Rovněž není důvodná námitka žalobkyně, že by se v dané věci mělo provádět „*nové mapování*“, „*šetření v terénu*“ a rovněž nebylo třeba provádět důkazy, které žalobkyně navrhla při jednání soudu dne 26.3.2014, když nebylo třeba doplňovat skutkový stav věci, přičemž ten, který byl zjištěn správními orgány, postačoval k vydání předmětného rozhodnutí. Jak uvedl žalovaný správně v odůvodnění svého rozhodnutí, „*správní orgán není povolán k reálnému zaměření sporné hranice a autoritativnímu určování průběhu hranic pozemku*“. K vytyčování hranic pozemku coby zeměměřické činnosti, při které se v terénu vyznačuje poloha lomových bodů hranic pozemku podle jejich zobrazení v katastrální mapě, nejsou povoleny ani katastrální úřady ani zeměměřické a katastrální inspektoráty (srov. rozsudek NSS ze dne 11.1.2011, č.j. 8As 24/2010-112). Pokud žalobkyně namítá, že ve spisu není založen geometrický plán z r. 1929 a není v něm ani ZPMZ č. 241, tak je logické, že když katastrální úřad uvedený geometrický plán ve své evidenci nemá, tak jej do spisu ani založit nemůže; v případě originálu ZPMZ č. 241 pak ten nemusí být založen ve správním spise, když katastrální operát je tvořen Sbírkou listin a je veřejně přístupný a musí být trvale uchováván, proto nelze očekávat, že všechny jeho součásti budou založeny ve správním spisu (srov. rozsudek NSS ze dne 15.9.2010, č.j. 1As 43/2010-159). Navíc žalobkyně neuvedla, že i kdyby tomu tak mělo být, tak na jakém právu byla konkrétně krácena (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žalobkyně totiž ani neuvedla, že mezi originálem a kopií tohoto dokumentu by měly existovat nějaké rozdíly, které by mohly být samy o sobě bez dalšího schopny ovlivnit výsledek měření hranic pozemku. Jak již soud výše uvedl, obnova katastrálního operátu a i řízení o opravě chyb neřeší otázku, kdo je vlastníkem určité nemovitosti, když účinky těchto institutů jsou pouze evidenční. Pokud je žalobkyně i

nadále přesvědčena, že uvedená vlastnická hranice je zakreslena nesprávně a že ona je vlastníkem pozemku ve větším rozsahu, než vyplývá z evidence vedené katastrálním úřadem, tak se vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nemůže domáhat nápravy po katastrálním úřadu a potažmo po krajském soudu rozhodujícím v řízení o přezkumu zmíněného rozhodnutí katastrálního úřadu, ale má možnost se obrátit na soud rozhodující v občanskoprávním řízení na základě žaloby na určení vlastnictví. Jen tento soud totiž může o této otázce rozhodovat. Zbývající, výše citovaná závěrečná část žaloby, pak již nepředstavuje žalobní bod, kterým by se musel krajský soud věcně zabývat, když se jedná pouze o emotivní projev, jehož obsah směřuje vůči osobě zúčastněné na řízení způsobem, který se týká zcela jiné problematiky, a to práva na ochranu osobnosti, nikoliv dané problematiky správního řízení a správního soudnictví. Na výše uvedených závěrech nemohla nic změnit ani replika žalobkyně k vyjádření žalovaného k žalobě.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, neboť mu žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly. Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení soud uvádí, že dle ust. § 60 odst. 5 má tato osoba právo jen na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním uložené povinnosti a v případech důvodů zvláště zřetele hodných. Takové náklady osobě zúčastněné na řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 26. března 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová